27/30 26/30

cluster = Boterhat
class x = 5

বটেরহাট উচ্চতর মাধ্যমিক বিদ্যালয়

বিষয়ঃ- রচনা (লাচিত বরফুকন)

প্রতিযোগীঃ- জেনিফা খাতুন

শ্রেনী ঃ- দশম

বিভাগ ঃ- A

রোলনংঃ- 06

Selected

She is considered as 1st winner -

15-08-22

বংশ পৰিচয়, জন্ম আৰু শিশুকাল:—

সৰ্বকালৰ শ্ৰেষ্ঠ অসমীয়া বীৰ লাচিত বৰফুকনৰ পিতৃৰ নাম আছিল মোমাই তামুলী বৰবৰুৱা। তেওঁৰ আচল নাম আচলতে আছিল শুকুতিহং, মোমাই নহয়। এবাৰ কিবা এটা অভাৱত পৰি লাচিতৰ দেউতাকে তেওঁৰ ভাগিনীয়েকৰ পৰা কিছু ধন ধাৰে ল'ব লগীয়া হৈছিল। সেই ধাৰ তেওঁ নগদে পৰিশোধ কৰিবলৈ অসমৰ্থ হোৱাত ভাগিনীয়েকৰ ঘৰত 'বন্ধা শ্ৰমিক' হিচাপে কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ভাগিনীয়েকে শুকুতিক মোমাই বুলিয়েই মাতিছিল বাবে অন্যান্য সকলোও তেওঁক মোমাই বুলিয়েই মাতিবলৈ লৈছিল। তেনেদৰে এটা সময়ত তেওঁ 'মোমাই' নামেৰেই বিখ্যাত হৈ পৰে।

মোমাই এজন কামিলা মানুহ আছিল। তেওঁ প্ৰতিটো কাম পৰিপাটিকৈ কৰিছিল। এদিনাখন তেওঁ পথাৰত আলি বন্ধা কাম কৰি আছিল। সেই সময়তে আহোম ৰজা প্ৰতাপসিংহ দুজনমান পাৰিষদসহ সেইফালেদি কৰবালৈ গৈ আছিল। তেওঁ মোমাইৰ সেই সুন্দৰ আলিবন্ধা কাম দেখি থমকি ৰৈ খবৰ লৈ জানিব পাৰিলে যে সেই কাম শুকুতিয়ে কৰিছে। সেয়ে তেওঁ শুকুতিক মতাই আনি তেওঁৰ লগত কথা পাতি এই কথা জানি আচৰিত হ'ল যে এনে সুন্দৰকৈ কাম কৰিব পৰা মানুহজন সামান্য কেইটামান ধনৰ বাবে নিজৰ ভাগিনীয়েকৰ গোলাম হিচাপে খাটিব লগা হৈছে। ৰজাই লগে লগে সেই ধন পৰিশোধ কৰি শুকুতিক মুক্ত কৰিলে আৰু তেওঁক উপযোগী কামত নিয়োগ কৰিবৰ বাবে ৰাজধানী চৰাইদেউলৈ লৈ গ'ল। এনেদৰে প্ৰথমতে শুকুতিক তিপমীয়া ৰাজখোৱা পাতে। সেই দায়িত্ব নিয়াৰিকৈ পালন কৰা বাবে ৰজাই তেওঁক পদোন্নতি দি ৰাজঘৰৰ 'বাঁৰীচোৱা বৰতামুলী' পাতে। তেতিয়াৰে পৰা তেওঁ 'মোমাই তামুলী' নামেৰে প্ৰখ্যাত হৈ পৰে।

লাচিত বৰফুকনৰ জন্মৰ স্থান আৰু দিন-বাৰ সঠিক কৈ জনা নাযায়। অৱশ্যে এই কথাত কাৰো দ্বিমত নাই যে তেওঁৰ জন্ম সোতৰ শতিকাৰ প্ৰথমাৰ্ধত হৈছিল আৰু জন্মস্থান গড়গাঁৱৰ ওচৰ-পাজৰে ক'ৰবাত আছিল।

লাচিত বৰফুকন মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাৰ কনিষ্ঠ সন্তান আছিল। লাচিতৰ কেইবাজনো ককায়েক আছিল। লাচিতৰ এজনী পাখৰী গাভৰু নামৰ বায়েকও আছিল। সৰু কালৰে পৰা লাচিত বৰ সাহসী আৰু দৃঢ় আছিল। যি কোনো কাম কাৰো বুলিয়েই কৰি পেলাইছিল। লাচিতৰ আন এক গুণ হ'ল— তেওঁ সৎ আৰু স্পষ্টবাদী আছিল। কিবা ভুল কৰিলে আনকি মাক-দেউতাকে বা জেষ্ঠজনে সেই কথা আঙুলিয়াই দিলে মানি লয়, ভুল বা দোষ অস্বীকাৰ নকৰে। তেওঁৰ আত্ম-সন্মানবোধো আছিল তীব্ৰ।

মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাৰ আশা পূৰণ হ'ল। লাচিতে অতি সোনকালেই ৰাজঘৰত নিযুক্তি লাভ কৰিলে। তেওঁক ৰাজমন্ত্ৰী ভাণ্ডৰীয়াৰ হাঁচতি ধৰা তামুলী হিচাপে নিযুক্তি দিয়া হল। এই পদটো উচ্চ পৰ্যায়ৰ আলধৰাৰ বাহিৰে আন এৰো নাছিল।

মিৰজুমলাৰ আক্ৰমণ :-

স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপসিংহৰ মৃত্যুৰ পিছত জয়ধ্বজ সিংহ আহোম ৰজা সিংহাসনত বহে। তেওঁ সিংহাসনত বহিয়েই লক্ষ্য কৰিলে যে দিল্লীৰ মোগল সম্ৰাট চাহজাহানৰ নৰিয়া হোৱা বাবে তেওঁৰ সিংহাসন লৈ পুত্ৰসকলৰ মাজত কন্দল লাগিছে আৰু মোগল শাসন অস্থিৰ তথা দুৰ্বল হৈ পৰিছে। পৰিস্থিতিৰ সুযোগ গ্ৰহণ কৰি জয়ধ্বজ সিংহই গুৱাহাটীত থকা মোগলসকলক আক্ৰমণ কৰে।

গুৱাহাটীত বিশাল আহোম বাহিনীৰ হাতত মোগলসকলক পৰাজিত হয়। মোগল বাহিনীক যেতিয়া মানাহ পাৰ কৰি দিয়া হয়।

১৬৬২ চনৰ আৰম্ভণিতে মিৰজুমলাই অসমত প্ৰৱেশ কৰে। মানাহত অসমীয়া সেনাই সামান্য প্ৰতিৰোধ কৰিছিল যদিও সেই প্ৰতিৰোধ ওফৰাই মিৰজুমলাই গুৱাহাটী অভিমুখে আহিল আৰু বিশেষ কষ্ট নকৰাকৈ গুৱাহাটীও অধিকাৰ কৰি ল'লে। ১৬৬২ চনৰ ১৭ মাৰ্চত মিৰজুমলাই বিনা বাধাই গড়গাঁৱত প্ৰৱেশ কৰিলে।

এনে পৰিস্থিতিত পৰি মিৰজুমলায়ো ঘূৰি যোৱাটোৱেই ভাল বুলি ভাবিলে। মোগল সম্ৰাট ঔৰংগজেবৰ পৰা তেওঁ এই সম্পৰ্কত অনুমতি বিচাৰিলে। ঔৰংগজেবে ক'লে মোগলৰ বাবে সন্মানজনক এখন সন্ধি কৰি আৰু আহোম ৰজাক কৰতলীয়া ৰজা হিচাপে সংস্থাপন কৰি তেও ঘূৰি যাব পাৰে। সেই মতে ১৬৬৩ চনৰ জানুৱাৰী মাহত তিপামৰ ঘিলা-ঝাৰীঘাটত মিৰজুমলাই আহোমৰ লগত এক সন্ধিপত্ৰত স্বাক্ষৰ কৰিলে।

নতুন স্বৰ্গদেউৰ আগমন:-

জয়ধ্বজ সিংহৰ মৃত্যুৰ পিছত পাত্ৰ-মন্ত্ৰীসকলৰ সন্মতিত চক্ৰধ্বজ সিংহ ৰজা হয়। চক্ৰধ্বজ সিংহ স্বভাৱতে এজন স্বাধীনচিতীয়া আৰু সাহসী ৰজা আছিল। অসম ৰাজ্য মোগলৰ কৰতলীয়া হৈ থকাটো কোনো পধ্যেই মানি ল'ব পৰা নাছিল।

চক্ৰধ্বজ সিংহই সিংহাসনত বহাৰ পিছত ঘিলা-ঝাৰীঘাটৰ সন্ধিমতে অসমে দিবলগীয়া কৰ পৰিশোধ কৰাৰ সময়ত এবাৰ যোৱা বাবে মোগলৰ গুৱাহাটীস্থ ফৌজদাৰ ৰছিদ খাঁই তেওঁলৈ টানকৈ চিঠি লিখিলে।

স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহই সেৱা কৰিব নুখুজিলে। তেওঁ বিশ্বাসী পাত্ৰ-মন্ত্ৰী, বিষয়া আদিক মাতি আনিলে আৰু নামনি অসমৰ পৰা মোগলক খেদি পঠিওৱাৰ ব্যৱস্থা লবলৈ মন্ত্ৰণা কৰিলে। স্বৰ্গদেৱে কলে, "মোৰ আদিপুৰুষ কোনেও আনৰ তলত থকা নাছিল। মই এতিয়া কিয় আনৰ তলত থাকিম? মই ইন্দ্ৰবংশীয় ৰজাৰ বংশৰ সন্তান। মই বিদেশীক কিয় কৰ-ভাৰ দিম?"

সেনাপতি ৰূপত লাচিত :-

মোগলৰ লগত চিঠি-পত্ৰৰ আদান-প্ৰদান চলি থকাৰ লগতে যুদ্ধৰ আয়োজনো পূৰ্ণগতিত চলি আছিল। কিন্তু কোন সেনাপতি হ'ব সেই মূল কামটোৱেই হোৱা নাছিল। ৰজা-প্ৰজা, পাত্ৰ-মন্ত্ৰী-বিষয়া — সকলোৰে আস্থা বিশ্বাস অৰ্জন কৰিব পৰা, সাহসী সেনাপতি এজন বিচাৰি চক্ৰধ্বজ সিংহ সমস্যাত পৰিল। পিছত বহুত চিন্তা-চৰ্চা, পাত্ৰ-মন্ত্ৰীসকলৰ লগত আলাপ আলোচনা আদিৰ পাছত স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহ এই সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ল যে এই সময়ত সেই পদৰ বাবে যোগ্য অসমীয়া এজনেই আছে আৰু সেইজন হ'ল লাচিত।

লাচিতে আত্মবিশ্বাসেৰে কলে, "স্বৰ্গদেউৰ ৰাজ্যত আৰু মানুহ নাইনে? আৰু বিদেশী শত্ৰু নো কোন? সেইবোৰো মানুহহে। স্বৰ্গদেউৰ ৰাজ্যত সিহঁতকৈ সাহস বেছি থকা মানুহ বহুত ওলাব। স্বৰ্গদেৱে আদেশ দিলেই হ'ল।

ৰজাই পদ্মীনাই ক'লে," আৰু মোৰ আদেশ নামানিলে মই কাটিম। তেওঁ কাটিবলৈ গ'লে, আৰু তই মোৰ সিংহাসনৰ তললৈকে আহি কাটিব পাৰিবি। মই কাটিবলৈ ল'লে তোৰ ৰক্ষা নাই। ক'ত সোমাই বাচিবি?"

তেতিয়ালৈ চক্ৰধ্বজ সিংহৰ যুদ্ধৰ আয়োজন সম্পূর্ণ হৈছিল। কেইবা বছৰীয়া প্ৰস্তুতিৰ পিছত অসমীয়া সেনা যুদ্ধলৈ সাজু হ'ল। তাহোম আৰু হিন্দু বিধিমতে যথাবিধি পূজা-অৰ্চনা কৰিহে লাচিতৰ নেতৃত্বত বিশাল সেনাবাহিনী যুদ্ধলৈ সাজু হ'ল। কোনে, কেতিয়া, কেনেকৈ ৰছদ-পাতি বা আন বয়-বস্তু যোগান ধৰিব — সেই বোৰো সুনির্দিষ্ট কৰা হ'ল। বা যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ যোগান ধৰিব — সেইবোৰো সুনির্দিষ্ট কৰা হ'ল।

১৬৬৭ চনৰ 20 আগষ্টত অসমীয়া সেনাৰ যুদ্ধ-যাত্ৰা আৰম্ভ হয়। অসমীয়া সেনাই দুভাগত বিভক্ত হৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে কলিয়াবৰত নামি লাচিত বৰফুকনে তাত বাহৰ পাতিলে আৰু তাৰ পৰাই দিহা-ভৰসা দিবলৈ ধৰিলে।

ইটাখুলিৰ জয়ঃ—

ইটাখুলিৰ গড়ৰ সুৰক্ষিত অৱস্থা দেখি পোলন ফুকন নামৰ এজন আহোম সেনাপতিয়ে প্ৰকাশ্যে কৈয়েই পেলালে — "ইটাখুলি দুৰ্গ দখল কৰাটো অসম্ভৱ কথা। কোনোবাই এই কাম কৰিব পাৰে, তেন্তে মই সেই মুহূৰ্তৰ পৰাই সেনাপতিৰ বাব এৰি তেওঁৰ দাস হৈ থাকিম।"

সেনাপতি লাচিতেও পোলন ফুকনে প্ৰকাশ্যভাৱে এনেকৈ কোৱাটো মুঠেই ভাল পোৱা নাছিল। কিন্তু মূল

যুদ্ধ আৰম্ভ হোৱাৰ আগতে সেনাপতি সকলক এনেদৰে মৃত্যুদণ্ড দিয়াটো ঠিক নহ'ব। ইফালে ৰাজ আজ্ঞাও পেলাব নোৱাৰি। গতিকে দুয়োকূল ৰক্ষা কৰিবলৈ লাচিতে এটা বুদ্ধি উলিয়ালে। তেওঁৰ পৰামৰ্শমতে সকলো সেনাপতিয়ে কলে যে তেওঁলোকৰ কোনেও পেলন ফুকনে তেনে কথা কোৱা শুনা নাই। কথাটো এনেয়ে কোনোবাই উলিয়াইছে। গতিকে ৰজাই এনে ৰবা-কাতৰিত কাণ নিদি সেই দণ্ডাজ্ঞা আকৌ বিচাৰ কৰি চাওক। তাৰ পিছত স্বৰ্গদেৱে যি আদেশ দিয়ে সেয়া পালন কৰা হ'ব। স্বৰ্গদেৱেও ভাবি-চিন্তি চাই সেই আদেশ ৰদ কৰিলে। আৰু পেলন ফুকনৰ প্ৰাণও ৰক্ষা পৰিল।

মোগলৰ বিৰুদ্ধে ইটাখুলিৰ বিজয় অসমীয়া ৰজা আৰু অসমীয়া সেনাৰ বাবেও বৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ আছিল। আছিল। এই বিজয়ে অসমীয়া সেনাৰ মানসিক শক্তি আৰু লগতে আত্মবিশ্বাস বৃদ্ধি কৰিলে।

স্থল আৰু জল দুয়ো পথতে মোগলক প্ৰতিৰোধ কৰিবৰ বাবে গুৱাহাটী উপযুক্ত স্থান আছিল। লাচিত বৰফুকন নিজেও কৈছিল যে গুৱাহাটীত যুদ্ধ কৰাটো বৰ সুবিধাজনক আৰু নিজৰ ঘৰতে বহি যুদ্ধ কৰাৰ নিচিনা হয়। লাচিত বৰফুকনে গুৱাহাটীৰ ঠায়ে ঠায়ে গড় আৰু সেনা ছাউনি স্থাপন কৰাৰ প্ৰস্তাৱ কৰিলে আৰু সেই প্ৰস্তাৱ স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহলৈ প্ৰেৰণ কৰিলে। স্বৰ্গদেৱে সেই প্ৰস্তাৱ অনুসৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দুয়োপাৰে আৱশ্যকীয় গড়-খাই আদি সাজিবৰ বাবে প্ৰধানমন্ত্ৰী আতন বুঢ়াগোহাঁইক নিৰ্দেশ দিলে।

মোমাইতকৈ দেশ ডাঙৰ:—

স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহ আৰু লাচিত বৰফুকনে চোৰাংচোৱাৰ যোগেদি ৰামসিংহ আগবাঢ়ি অহাৰ বাতৰি পাই আছিল। ১৬৬৯ চনৰ মাজৰ ফালে বাতৰি আহিল যে ৰামসিংহই সসৈন্য মোগল আৰু অসমৰ সীমা ৰঙামাটিৰ ওচৰ আহি পাইছেহি।

সেনাপতি লাচিত বৰফুকনে এই কথা ভালদৰে উপলব্ধি কৰিছিল যে শত্ৰু যিমানেই শক্তিশালী হওঁক কিয়, প্ৰতিজন অসমীয়া সেনা আৰু সেনাপতিয়ে যদি নিজৰ দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰে তেন্তে তেওঁলোকে মোগলক পৰাস্ত কৰিব নোৱাৰাৰ কোনো কাৰণ নাই।

লাচিত বৰফুকনে কঠোৰভাৱে নিৰ্দেশ জাৰি কৰিলে যে কোনোবা সেনাই যদি নিজৰ দায়িত্ব সঠিক ভাৱে পালন নকৰে বা কৰ্তব্যত অৱহেলা কৰে, তেনেহলে সেই কথা গম পোৱাৰ লগে লগে সেইজনক শিৰচ্ছেদ কৰা হব। স্বৰ্গদেৱে সেই শাস্তিৰ আদেশৰ কথা জানি তাত হস্তক্ষেপ কৰালে বাট চোৱা নাযাব। তাৰ বাবে যদি স্বৰ্গদেৱে লাচিতক শাস্তি দিয়ে দিয়ক, কিন্তু তেওঁ কৰ্তব্যত হেলা কৰাজনক কাটিহে এৰিব।

মোগল সেনাপতি ৰামসিংহৰ অসম অভিযানৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ বাতৰি পাই লাচিতে বাকী থকা গড়বোৰ সময়মতে শেষ কৰাত জোৰ দিছিল। লাচিতৰ এজন মোমায়েকৰ ওচৰত আমিনগাঁৱৰ ওচৰৰ গড় এটা বন্ধাৰ মূল দায়িত্ব পৰিছিল। কিন্তু তেওঁৰ দায়িত্বহীনতাৰ বাবে সেই গড়টোৰ কাম যথেষ্ট পিছ-পৰি আছিল। এদিন লাচিতে সেই গড়টোৰ নিৰ্মাণ

কাম চাবলৈ গৈ দেখিলে যে গড়টোৰ কাম শেষ হোৱা নাই। অথচ মোগল বাহিনীক বাধা দিবলৈ সেই গড়টোৰ নিৰ্মাণ সময়মতে শেষ হোৱাটো অত্যন্ত জৰুৰী। তেওঁ মোমায়েক গড়টোৰ কামৰ গতি ইমান লেহেম হোৱাৰ কাৰণ জানিব বিচৰাত মোমায়েকে ভাগিন বুলিলেই সাধাৰণ ভাবে ক'লে যে কাম কৰি কৰি ভাগৰ লাগিছে বাবে লাহে লাহে কৰি থকা হৈছে। লাচিত খঙত জ্বলি-পকি উঠিল আৰু খাপৰ পৰা হেংদান উলিয়াই খপতে মোমায়েকক কাটি দুচোৱা কৰি ক'লে, "দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়"। লাচিতৰ এনে উগ্ৰমূৰ্তি দেখি গড়ৰ কাম কৰা লোকসকলে বৰ ভয় খালে আৰু অপৰিসীম পৰিশ্ৰম কৰি ৰাতিটোৰ ভিতৰতে গড়ৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিলে। এই গড়টোকেই 'মোমাই কটা গড়' নামেৰে জনা যায়। তদুপৰি 'দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়' বাক্যশাৰী এতিয়াও অসমত চৰম দেশপ্ৰেমমূলক বাক্য বুলি গণ্য কৰা হয়।

নৰাই ঘাটৰ ৰণ :—

জ্যোতিষী চূড়ামণিৰ কথাত লাচিত যমকি ৰল। জ্যোতিষীয়ে মন্ত্ৰ পানী মাৰিকলে। ইফালে লাচিতৰ চকুৰ সন্মুখতে মোগল আগবাঢ়ি আহি আছে আৰু অসমীয়া সেনা পিছুহকি গৈ আছে। লাচিতৰ ধৈৰ্যৰ বান্ধ ছিড়ি গ'ল। তেওঁ নৰিয়া শৰীৰেই চিঞৰি উঠিল, "শনক, ৰজাই যি কৰে পিছৰ কথা, কিন্তু মুদালৈ যাবলৈ বাৰণ কৰিলে মই তোক এতিয়াই কাটিম।"

লাচিতে ধৈৰ্য ধৰিলে! মোগল সেনাৰ নাওবোৰ আমাৰাজুৰি পাৰ হোৱাৰ লগে লগে লাচিতে আকৌ চিঞৰি উঠিল, "বিদেশী শত্ৰু দেখোন আমাৰজুৰিও পাৰ হ'ল। গনক, তহঁতে কটা মাৰিয়েই লগত মোকো দুৰ্মুখ আনিবি।

নৰিয়া গাৰেই নাৱৰ গাত ধৰি বৰফুকন নাৱত উঠিলহি। পিছে ইহঁতক উজাই অহা অসমীয়া সেনাৰ নাওবোৰৰ নায়ৰীয়াহঁতে ভাবিলে যে বৰফুকনো নিশ্চয় উজাই যাবলৈ। সিহঁতে সেই মতে উজনিলৈ বুলি নাও মেলিলে। লাচিত বৰফুকনে চিঞৰি উঠিল, "এ, কি কৰিছ তহঁতে? স্বৰ্গদেৱে মোক গুৰুভাৰটো ৰক্ষা কৰি শত্ৰুৰ লগত যুঁজিবলৈ দায়িত্ব দি থৈছে। মই এতিয়া ৰণ এৰি পত্নী-পুত্ৰৰ ওচৰলৈ যাম নেকি?..... আৰু তহঁতে মোক নুসুধি নাও সেই ফাললৈ নিছ কিয়?"

লাচিতে সৈন্য আৰু সেনাপতিসকলৰ মাজত এনে এটা ভাব জগাই দিছিল যে এই যুদ্ধত জয়লাভ কৰিলেহে অসমীয়াসকলৰ ভূমি, স্বাধীনতা আৰু প্ৰাণ ৰক্ষা পাৰিব। গতিকে প্ৰতিজন অসমীয়া সেনাই দেশ ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণটোকি যুদ্ধ কৰিছিল।

এইমান যুদ্ধই শৰাইঘাটৰ যুদ্ধ হিচাপে খ্যাত। শৰাই হ'ল বৰ্তমানৰ আমিনগাঁৱৰ ওচৰৰ এখন গাওঁ। তাত এটা ঘাট থকা বাবে সেই ঠাইৰ নাম শৰাইঘাট হৈছিল।

লাচিতৰ মৃত্যুঃ—

শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত আহোমসকলে জয়লাভ কৰি মোগল সেনাপতি ৰামসিংহৰ সৈতে মোগল সেনাক অসমৰ মাটিৰ পৰা খেদি পঠিয়ালে যদিও কিন্তু এই শৰাইঘাটৰ যুদ্ধ কিছুদিনৰ পিছতে অসম আৰু অসমবাসীয়ে অসমৰ এজন বীৰ, সাহসী যুদ্ধাক হেৰুৱাবলগীয়া হ'ল । শৰাইঘাটৰ যুদ্ধৰ কিছুদিন পিছতে গুৱাহাটীত বীৰ সেনাপতি লাচিত বৰফুকনৰ মৃত্যু হয় । কঠিন নৰিয়াক লৈও যি যুদ্ধ কৰাৰ চাপ শৰীৰে বোধকৰো বেছি দিন সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে ।